Відомості.інфо
№36 (676)
5 - 11 вересня 2013 року
http://www.vidomosti.info/

Дочка Лоліти мріє стати актрисою

14-річна донька співачки Лоліти Мілявської Єва зізналася, що з радістю повернулася до школи після канікул. Найбільше зі всіх предметів Єва любить математику. Проте скучила вона не тільки за навчанням. За словами дівчинки, у школі їй подобається хлопець, який теж до неї дуже добре ставиться. Крім того, Єва не приховує, що мріє стати зіркою, як і її мати. Але співати дочка Лоліти не збирається, бо хоче бути актрисою. Вона вже робить перші кроки на шкільній сцені та планує вступати до театрального. Нагадаємо, Єва навчається у Києві та розмовляє українською.

За дебютні вихідні «Однокласники-2» заробили понад $4 млн

Кінопрокат у перші вихідні після прем'єри очолила комедія «Однокласники-2». Стрічка з Адамом Сендлером і Крісом Роком у головних ролях за чотири дні зібрала $4,02 мільйона, повідомляє «Кінобізнес». На друге місце зі $3,42 мільйона спустився мультик «Нікчемний я», що досі лідирував у рейтингу найкасовіших фільмів.

Картини Сталлоне покажуть у Петербурзі

Цієї осені в Петербурзі американський актор Сильвестр Сталлоне покаже свій мистецький доробок. Він, як відомо, почав малювати після втрати сина.

Актор і режисер особисто приїде до культурної столиці Росії та відкриє виставку в Російському музеї. З 27 жовтня до 27 листопада будь-хто зможе побачити роботи Сталлоне у Пітері.

Ініціатором цієї виставки став відомий російсько-німецький мистецтвознавець Йосип Кіблицький — постійний співробітник Російського музею і організатор власних виставок. За його словами, експозиція робіт Сталлоне органічно вписується в досить цікаву серію виставок «Знамениті малюють».

«Погляд непрофесіонала не відрізнить малюнок Сталлоне від малюнка одного з найдорожчих на сьогодні художників-абстракціоністів Жана-Мішеля Баскії, чиї роботи продаються за мільйони. Картини актора, безсумнівно, мають художню цінність», — повідомив куратор виставки Кіблицький.

67-річна Шер знялась у сексі-фотосесії

Американська поп-співачка Шер здивувала прихильників. 67-річна артистка показала сексуальну обкладинку свого нового альбому Closer to the Truth. Шер виклала у Twitter фото, яке прикрасить платівку.

На знімку виконавиця має білявий колір волосся і позує у спідньому, лежачи в ліжку. Нова платівка артистки має вийти 24 вересня. У звичайній версії альбому буде 11 пісень, а в Deluxe Version — 17.

До слова, альбом Closer to the Truth стане першим за 12 років кар'єри співачки. Востаннє Шер випускала студійну платівку в 2001 році.

Герої творів молодої письменниці з Любомльщини — реальні люди

Кожного року на Волині проходить обласний конкурс молодих літераторів. Цьогоріч його журі високо оцінило доробок 29-річної Ольги Сінькової з села Бірки Любомльського району. Оля зізналася газеті «Відомості», що почала писати не так давно, років зо три тому.

— Пишу тільки для душі, — розповідає, — якось, перебуваючи у декретній відпустці, зареєструвалася в Інтернеті на родинному форумі, де проводили час від часу літературні конкурси. І от вирішила й собі спробувати літературного пера. За відгуками зрозуміла, що людям подобається те, що пишу. Це стимулювало мене творити знову і знову. Це стало моїм хобі.

Так з'явилося кілька оповідань, новел і казок для дітей. Спробувала Ольга себе й у поезії, але, каже, проза легше дається.

— Важко писати для дітей, — пояснює, — адже треба, щоб їм було зрозуміло та цікаво.

Оскільки Ольга сама мама, до того ж працює у школі вчителем, то дитячий світ для неї близький.

— Сьогодні дуже мало якісної дитячої літератури, — пояснює Ольга Сінькова, — в основному переклади з російської, і то безграмотні. Це не тільки моя думка, а й інших, уже визнаних письменників.

До речі, саме підтримка останніх змушує Ольгу не зупинятися на досягнутому. Позитивні відгуки про твори отримала від Надії Гуменюк — волинської поетеси, Ніни Горик, яка також родом із Любомльщини.

— Ніна Горик рекомендує мені видати твори, — розповідає Ольга, — це також давня мрія й мого батька. Стимулом є те, що близькі люди у мене вірять.

Тато Ольги Василь Кравчук також натура дуже творча. Хоча він за освітою інженер-механік, однак, як зізнається його донька, у душі — великий романтик і життєлюб. Пише вірші, статті у районну газету.

Сьогодні Ольга працює над новим оповіданням про жінку, яка поїхала на заробітки в Італію, а вдома лишила доньку. Дівчинка дуже хотіла, щоб мама забрала її до себе, однак цього не сталося, і дитина, впавши у відчай, стає на неправильний життєвий шлях.

— Я не можу нафантазувати сюжет, — розповідає про свою творчість Ольга. — Мусить бути реальна ситуація, реальні люди, з якими щось трапилось, які щось пережили.

Пропонуємо читачам до уваги одну з новел Ольги Сінькової. По-перше, сюжет — із правдивого життя. Майже нарис про один із життєвих епізодів. По-друге, як розповіла нам авторка, 84-річна героїня цього твору, яка проживає в Шацьку, є передплатником «Відомостей».

Самотня Саня

Новела

Не вимовлю ні слова. Помовчу.
А дощ іде. А вітер хилить клени.
На серці так бентежно — до плачу.
Присядь, кохана, ближче біля мене.
(Микола Луків)

Вона вже в поважних літах. З сивиною й маленька. У баби Сані немає дітей. Замолоду здавалося, що часу багато — встигнуть ще з Панасом. А воно й не встигли… нема дітей. І внуків нема. І Панаса вже шість літ, як нема. Самотня тепер баба Саня. Шість років, день у день, сама…

Є тільки Мурчик — хороший котик, старий уже, але розумний вельми. Він бабу Саню розуміє, як людина. Пісеньок їй вуркоче, ніжиться, на ніч біля подушки калачиком моститься, щоб бабі не було так самотньо. Часом на негоду в Сані крутить ноги, то Мурчик лягає на них, щоб менше боліло. І справді — біль стихає.

А того вечора знову ломило пальці на лівій нозі — на зміну погоди. Кіт прийшов, нечутно потупцяв навколо, потерся об ту бабину ногу й вмостився прямо на пальці. От звідки він знає? Міг би на другу лягти, а вибрав якраз ту, де боліло. Поступово стало чути тепло, воно розходилося тілом вгору, приносячи бажану полегкість. Мурчик вуркотів свою котячу пісню, ніжно перебирав м'якенькими лапками, мов приколисував бабу. Саня заплющила очі, прислухалася, як всеньке тіло починало приємно вібрувати від Мурчикових звуків.

Задрімала… Крізь імлу звідкілясь… чи то із сусідньої кімнати… чи з вулиці, здається, вчувся чийсь оклик. Наче ж гукали? Її.

* * *

Санько-о-о… Ходи-но.

Вона хутко обтерла руки в поношену, сяк-так випрану, спідницю й пішла в кімнату — таки не вчулося. Серце її калатало: Панас вже зо два дні майже не говорив, а про те, щоб голос підвищити, — й мови нема. А тут гукає?..

Санько, хочу сісти. Вже нема ради на спині лежати — як кілка хто встромив, усе тіло болить. Поможи, — просив, роблячи коротенькі паузи між словами: дихати йому було важко.

Вона допомогла йому трохи піднятися й підбила подушку.

Шкваркою пахне, — задоволено заплющив очі.

Бульби наварила. І шкварки з цибулею є, — здивовано посміхнулася.

А неси-но, бабо.

Саня стояла перед ліжком непорушно й не вірила в те, що чула: їсти просить. Як же? Ще вранці навіть чаю пити не міг, а зараз шкварку хоче.

Та хутчій же!

Ой, — вона здригнулась і, накульгуючи, аж побігла до плити. — Несу, Панасику. Пожди, несу.

Вона присіла біля чоловіка. Панас тримав тарілку з наїдком, повільно жував картоплю і блукав поглядом по стінах: побляклі вишиті картинки рядочком, дзеркало, старі родинні фотографії в дерев'яній рамці, віконце з накрохмаленими білими фіранками та прочиненою шибкою. Слухав цокання годинника і лопотіння вишневого листя з вулиці. Як раптом завмер, до чогось прислухаючись.

Саню, то щось шумить?

От лихо… Дощ. А наволочок не зняла. Я зараз…

Та хай, стара, хай будуть. Не йди. Їднак висохнуть ще, — запалими очима він жадібно вдивлявся у вікно. — Одчини-но, Саню, ширше… Я так хочу надвір, на дощ. Хоч послухаю, як шумить.

Саня прочинила шибку — й кімната наповнилася густими травневими пахощами. Здавалося, що у світі немає прекраснішої музики, ніж шум дощу. Великі каплі щедро вмивали підрум'янені ягоди вишень, що сором'язливо виглядали з-під листя.

А пам'ятаєш, як нам старий Олекса на скрипці тоді під вишнями грав? — Панасові очі заблищали, й обличчя, здавалося, трохи посвітліло.

Чого ж?.. — Саня крадькома витерла кінчиком хустки сльози. — Спершу підглядав, як ми, молоді, воркуємо, а тоді як втне своїм смичком: «Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох!». Сперезати би було старого межи плечі, щоб знав, як лякати.

Панас сів рівно, знявши ноги на підлогу. Хвороба цілком висушила його тіло — худий, як скіпка, шкіра аж напиналася на гострих вилицях.

Мов першої весільної нам заграв. Хто би подумав, що відтоді — разом на все життя?

На все…

До цієї пори, Саню. Бо от вже й кінець мого близейко… Як то й не було цих шістдесяти спільних літ… мов і не жив на світі, — мовив стиха, хитаючи головою.

Він не зводив погляду з вікна, мов ненаситно тамував давню спрагу. Саня так стримувала сльози — аж тиснуло в грудях, збивало подих.

Ти тільки не плач, Санько…

Та я що? Я ж не цеє…

Він посміхнувся самими блідими вустами й поклав виснажену суху руку на її зап'ястя.

Не треба, рідна. Так уже Бог дав… Радіймо тому, що було в нас. Стільки років разом пройшли через радість і… ось біду… теж разом…

Лагідна посмішка не сходила з його обличчя.

А мама ж… мама не хотіли оддавати тебе за мене. Казали, що я, мовляв, ненадійний, — Панас наче прояснів, по-парубоцьки моргнув до дружини й тихенько замугикав: — «Ой у вишневому садочку, там соловейко ще-ебетав».

Панасе, не дурій! Що це надумав?

Він посміхнувся так щиро, мовби знову мав двадцять років, а його Саня теперечки перед ним — сімнадцятилітня сіроока дівчина. Панас підсунувся ближче до дружини й обійняв її обома руками за плечі.

Давай, стара, підтягуй. «Віть-віть-віть, тьох-тьох-тьох, ай-я-я, ох-ох-ох, там соловейко щебета-а-ав».

Та перестань же, — але майже не пручалася.

Це ж бо справжнє диво, що він повеселів. Лікарі казали, що вже все… ось-ось… останні дні. А погляньте — раптом сміється й пісні виспівує. Хіба таке можливо? Панас замовк, пильно глянув у вічі дружини й раптом запитав:

Потанцюймо, Олександро, як тоді?

Він одкинув ковдру і спробував піднятися.

От лихо мені з тобою! Всядься зараз же! Що це ти, бовдуре, надумав?.. — заторочила вдавано сердито.

Стояв. Кволий, худий, на себе не схожий, але очі його іскрилися щирим захватом.

«Ой ти, дівчино чорнобро-ова, Ой чи підеш ти за мене-е?»… Ну, давай!

Саня, зачудована такою раптовою переміною, піднялася з ліжка. Стала навпроти Панаса, мов до вальсу, й поклала руку на його простягнуту долоню.

«Моя мату-уся тебе знає: ти той козак, що все гуляє!» — підхопила пісню, й обоє помаленьку затупцювали у такому дивному танку.

Поволі кружляли навколо рядочки вишитих картин та старі родинні фотографії. І не було нікого й нічого, крім їх двох, які танцювали й наспівували свою пісню під мелодію травневої зливи.

«А я матусі не злякаюсь…» — раптово його дихання стало швидшим і частим, тіло помітно обважніло. — Хапай… Саню… бо падаю.

Він, не втримавшись, стрімко подався вперед і силою наступив їй на ліву ногу.

От лихо мені з тобою! І просила ж… — Саня зойкнула, підхопила Панаса попід руки й потягнула до ліжка. Всадила й підперла під спину подушку. Він тремтів і, кривлячись від болю, голосно сопів.

Ні, це таки кінець, — поклав руку собі на груди. — Пече, Санько. Вельми пече.

Бо хіба треба було цього? Надумав же… теж мені парубок, прости Господи.

Вона розщібала ґудзики його сорочки й, не криючись, плакала.

Прости мені…

Та пусте! Поболить нога й перестане. Помовч уже, не виснажуй себе балачкою.

Ні, Саню, за те, що лишаю тебе саму… прости мені…

* * *

Отямилася… За вікном гуркотіло — буде гроза. Помітно звечоріло. Сама в кімнаті. Тільки Мурчик дрімає, згорнутий калачиком на Панасом витанцюваному мозолі. Скільки часу пройшло, а наріст не злазить. Про згадку… Очі запекли від раптових сліз, обтерла їх шершавою долонею й майже нечутно прошепотіла:

І ти прости мені, Панасе…

Ольга СІНЬКОВА,
м. Любомль